

[H. Larsen (Bjerre).]

hvor fattigdom har skubbet restaureringsarbejderne over på ventelisten år efter år.

Enkelthederne i lovforslaget vil det være mest nyttigt at tale om i et udvalg. Derfor skal jeg, også for at overholde det høje tings forretningsorden, som jo pålægger ordførerne ved lovforslagets første behandling at holde sig alene til det principielle, først fremhæve, at så vidt jeg kan se, har den højtærede minister været særdeles heldig ved sin udarbejdelse af lovforslaget, idet den foreslåede lovgivning praktisk talt dækker, hvad de politiske partier har sagt i deres programmer om denne form for støtte til kunsten. Nu ved jeg meget vel, at det er altid lettest, så længe der kun tales om kulturens betydning for udviklingen, medens det er sværere i handling at få skabt sympati for bevillinger til fremme af kunst og kultur. Jeg kan sige for socialdemokratiets vedkommende, at mit parti med glæde medvirker til denne lovgivning, fordi den er i nøje overensstemmelse med partiets programudtalelse fra den sidste kongres, hvori det om disse anliggender hed — jeg beder om tilladelse til et citat og et par stykker længere fremme —:

„Det er samfundets opgave at skabe grundlaget for et rigere kulturliv, således at kulturgoderne bliver et naturligt led i hverdagen. Kunsten i alle dens former må sikres uafhængighed, og den eksperimenterende kunst må sikres gode arbejdsmuligheder.“

Linjen her er ganske klar. Forhåbentlig vil alle dele glæden over den vægt, det nye lovforslag lægger på museernes kunstneriske selvbestemmelsesret. Friheden til selv at udvælge kunstværker — når det da er kunst — er noget ganske fundamentalt for en fri passage af den nye tids kunst; man kan så i øvrigt mene om den, hvad man vil. Men skal den med, ja, så må man gøre det på den måde, at museerne selv får medbestemmelsesret fuldt ud; og disse nye kunst måler nu engang selve vor tid. Jeg takker derfor, fordi man har givet bemærkningerne til § 1 en form, som netop fremhæver museumsledernes selvstændighed.

Nogen modstand mod denne lovgivning kan jeg da heller ikke tænke mig vi kan vente fra anden side i det høje ting. Således

har det ikke undgået interesseredes øjne, at f.eks. partiet venstre i sit nyanlagte strøm-linjede liberale program har en passus om, at „teatre, orkestre, museer, biblioteker og andre kulturfremmende institutioner støttes af det offentlige, dog uden indgriben i institutionernes kunstneriske ledelse.“

Kan denne lovgivning egentlig passe bedre til det, der her har fundet udtryk? Jeg synes det ikke.

Det konservative folkeparti har heller ikke noget imod det kulturelle, i alt fald ikke hvis man skal dømme efter følgende udtalelse fra arbejdsgrundlaget for det konservative folkepartis folketingsgruppe fra november 1963 — her er altså ikke tale om rustne sager —:

„De nødvendige beløb må bevilges universiteterne, de videnskabelige biblioteker, musikkonservatorierne, kunstakademiet, museer og andre kulturelle institutioner, hvor forskning, litteratur, musik og kunst af blivende værdi kan skabes og trives.“

Behøver nogen mon egentlig at have bedre bevis for et redebont sind? Fra andre partier kunne utvivlsomt hentes lige så gode meninger og ord, men lad det være nok.

Som ansvarlig parlamentariker må jeg, indtil det modsatte er bevist, tro, at ethvert politisk parti vil føle det som en prestigesag at leve op til det, der så klart er udformet i koncise programpunkter. Sådan er det jo altid, ikke sandt? Når derfor denne nye lovgivning vil stille en halv million kr. mere til rådighed for vort lands kunstmuseer, håber jeg, at den kan møde bevågenhed hos alle medlemmer i tingsalen uden hensyn til politiske skillelinjer i øvrigt.

Der har været talt så meget om at bringe kunsten ud til folket — dette samlende, både brugte og misbrugte navn. Denne lov om statstilskud til kunstmuseer er redskabet til, at kunsten finder vej ud til almenheden, og rigtigt udnyttet af vort lands kommuner og kunstinteresserede kredse kan loven blive porten slået på vid gab til en langt videre kunstforståelse end den, vi kender i dag. Folketinget knytter ved gennemførelsen af denne lovgivning i virkeligheden det net, hvori den slette trommesalskunst og fidusmaleriet endelig kan